

κωμωπόλεως, ὅστις ἐθύσασε τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν Νικολόν. Εἰς τὰς μικρὰς κοινωνίας δὲν ἀρκεῖ ὁ πατήρ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ προσόντα ἐνὸς νέου διὰ νὰ τὸν κάμῃ γαμβρόν του, χρειάζεται νὰ ἴδουν καὶ ἐκτιμήσουν τὰ προσόντα αὐτὰ καὶ οἱ ἄλλοι συντοπίται, νὰ δώσουν σιωπηλῶς καὶ αὐτοὶ τὴν συγκατάθεσιν των. Ἐδῶ ὅμως οἱ χωρικοὶ δὲν ἔδωσαν τὴν συγκατάθεσιν των. Ἡ ἐμπορικὴ δεινότης τοῦ Διεβριώτου, ἥτις ἐμάγευε τὸσον τὸν Στριμμένον ἐξήγειρε τὰς σφοδρότερας ἀντιπαθείας αὐτῶν. Ὁ καρραγωγεὺς Στάμος δὲν ἤτο τὸ πρῶτον οὔτε τὸ τελευταῖον θῦμα, τὸ ὁποῖον κατεβόα ἐναντίον τῶν ἀρπακτικῶν διαθέσεων τοῦ γαμβροῦ. Οὕτω δὲ ὁ Νικολὸς παρέσυρε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ βάρκαρον τοῦ ἀναθέματος καὶ τὸν Στριμμένον καὶ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν Ἀνθήν. Καὶ ὁ Βρανᾶς ὕψουτο ἀντιμέτωπος αὐτῶν, ἀναξιοπαθεῖσα θεότης, χαρακτηρ ἐξιδανικευμένος ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν συμπαιτριωτῶν του.

Ἔσται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ

Ἡ ἰδέα ἴσως θὰ φανῇ παράδοξος, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μελαγχολικώτερον ἀνάγνωσμα δὲν ἡδύνατο νὰ παρᾶσχη ἢ Ἐστία εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἀπὸ τὸ ἐν τινι τὸν παρελθόντων αὐτῆς φύλλον σύντομον ἀρθρίδιον περὶ τῶν ἐν Παρισίοις τελεσθέντων ἐσχάτως ἀθλητικῶν ἀγώνων τῶν γάλλων ἐφήβων. Πολὺ ὅμως μελαγχολικώτερα θὰ ἦτο ἢ ἐκ τῶν ἀγώνων τούτων ἐντύπώσεις εἰς Ἕλληνας ἀναγνώστας, ἔχοντας κάποιαν συνείδησιν τοῦ ἐθνικοῦ των ὀνόματος, ἂν τὴν περιγραφὴν αὐτῶν καὶ τὴν ἀπεικόνισιν δὲν ἔβλεπαν μόνον εἰς τὴν περιληπτικὴν καὶ βραχεῖαν σημείωσιν τῆς Ἐστίας, ἀλλ' εἰς τὰ δόλοκληρα ἰδιαιτέρα φύλλα, ἅτινα αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες ἀφιέρωσαν πρὸς τοῦτο. Πράγματι, ὁ ἀναγινώσκων ταῦτα τὰ φύλλα, θὰ ἐνόμιζε σχεδὸν ὅτι παραισθήσεως θῦμα ἔγινε καὶ ὅ,τι πιστεύει ὅτι ἀναγινώσκει ὡς περιγραφὴν τῆς γαλλικῆς αὐτῆς πανηγύρεως δὲν εἶνε ἢ αὐτὴ ἢ εἰκὼν ἀρχαίας τινὸς ἑλληνικῆς ἐορτῆς, τελευμένης ὅχι παρὰ τοῦ θεοῦ Σηκουάνα, ἀλλὰ παρὰ τοῦ διαυγοῦς Ἀλφειοῦ ἢ τοῦ συσκίου Εὐρώπης τὰς δροσερὰς ὄχθας. Τὸν χαρακτηρὰ δὲ τοῦτον τῆς πανηγύρεως ἀκριβῶς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐξαίρουσι καὶ οἱ γάλλοι, καὶ τοὺς ἀγῶνας των αὐταρέσκως ἐνασμενίζουσι παραβάλλοντες πρὸς τὰ Ὀλύμπια ἢ τὰ Ἰσθμια, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν περὶ μεταβολῆς τοῦ συστήματος τῆς ἀγωγῆς ἐν Γαλλίᾳ κίνησιν πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς καὶ τὰ δόγματα τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ συνδέουσι καὶ ἀνάγουσι. Τὰς ἀρχὰς αὐτάς καὶ τὰ δόγματα, ἐξ ὧν τὸν συγχρόνων ἐθνῶν, κυρίως ἢ Ἀγγλίαν ἐφαίνετο νὰ ἐκκληρονόμησεν ἄλλὰ μετ' αὐτὴν ἡ Γερμανία, συμπαρόντερον κάπως πρὸς τὸ ἴδιον ἑαυτῆς πνεῦμα, καὶ σήμερον ἡ Γαλλία ὁρρωδωδέστερον, λαμπρότερον καὶ πιστότερον, τὴν ἀποδοχὴν αὐτῶν ὡς ὅρον ὑπάρξεως ἔκριναν καὶ τὴν ἀπομίμησιν αὐτῶν ὡς ἐθνικὴν ἀνάγκην ἀπαραίτητον καὶ ἀναπόφευκτον ἐκήρυξαν.

Περίεργον δὲ ὄντως εἶνε τὸ φαινόμενον αὐτὸ λαῶν, οἵτινες ὅσον προάγονται εἰς ὕψος πολιτισμοῦ καὶ βαίνουσιν πρὸς δυσπρόσιτον προόδου τρίβους, ἐπὶ τοσοῦτον στρέφουσιν τὸν νοῦν καὶ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ὀπίσω, πρὸς τὴν παλαιὰν τοῦ πολιτισμοῦ κοιτίδα, τὴν πρώτην αὐτοῦ τροφὴν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πάλιν μετὰ τόσους αἰῶνας ζητοῦν τὸ μυστήριον τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς αὐτῶν καὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ πολιτισμοῦ των.

Μετὰ πάροδον ἀπέιρου χρόνου, μόλις σήμερον κατενόησαν, καὶ τ' ὁμολογοῦν ἄνευ αἰδοῦς ψευδοῦς καὶ προσπεποιημένης, ὅ,τι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀρχήθεν εἶχαν ἐννοήσῃ, ὅτι ἀληθὴς πολιτισμὸς δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ παρὰ ἐκεῖνος, ὅστις στηρίζει τὰ θεμέλια αὐτοῦ ἐπὶ δύο βάσεων ἰσοδυνάμων, τῆς ἀναπτύξεως ὅσον τὸ ἐφικτὸν τοῦ τε πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ταυτοχρόνου θεραπείας τοῦ σώματος ὅσον οἶόν τε, ἐν παραλλήλῳ μοίρᾳ. «Ἡ γαλλικὴ δημοκρατία, δὲν διστάζουν νὰ διαλαλοῦν μεγαλοφώνως οἱ ἐν Γαλλίᾳ πρωτοουργοὶ τοῦ κινήματος, δὲν εἶνε προωρισμένη νὰ ζήσῃ παρὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἀθηναϊκῆς, ἀποδώσῃ, ὡς εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ εἰς τὸ σῶμα τὰς ὑψίστας τῶν τιμῶν καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ μέριμναν ἀναδείξῃ ὡς τὴν κυριωτάτην καὶ πρωτίστην τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ὑποχρεώσεων. Οἱ Ἕλληνες, οἵτινες τὰ ἤξευραν ὅλα, καὶ ὅσα ἀκόμη δὲν ἤξευραν τὰ ἐμάντευαν, εἶχαν ἀναγάγῃ τὴν σωματικὴν παιδείυσιν εἰς περιωπὴν, εἰς ἣν κανὲν νεώτερον ἔθνος δὲν ἀνήγαγεν αὐτήν. Διὰ τὴν διδασκαλίαν μας, οἱ ἐγκύπτοντες νυχθημερόν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων, δὲν ἐνόησαν ἀκόμη πῶς ἐσκέπτοντο οὗτοι; Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποκτήσωμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς μας ἀγῶνας. Διὰ τῆς κώπης ἐκέρδιζον οἱ παλαιοὶ λαμπροτάτας ναυμαχίας καὶ διὰ δρακὸς ἀνδρῶν ἀνεγαίτιζον ἑκατομμύρια. Ἐξίφομάχουν, ἐδισκοβόλουν, ἐπήδων, ἐτόξευον, ἐπαλαίουν. Οἱ δρομεῖς των ἀνήγγελλον τὰς νίκας, μεθ' ἧς σχεδὸν ταχύτητος καὶ ἐτηλέγραφος ἡμῶν. Οἱ πυγμαῖοι των θὰ ἡδύναντο νὰ διδάξουν ὅλους τοὺς ἀγγλοὺς γρονθοκόπους. Ἐδημιούργουν ζῶντα σώματα κατὰ πάντα ἀντάξια τῶν μαρμάρων τοῦ Φειδίου. Καὶ τοῦτο δὲν ἐμπόδιζεν αὐτοὺς ποσὺς νὰ καταλίπουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ὠραιότερα ποιήματα, τὰ ἐξοχώτερα ἔργα, ἅτινα παρήγαγε μέχρι τοῦδε ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ τέλειος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος ὅστις, ὅπως ὁ Εὐριπίδης, ἡμπορεῖ νὰ γράψῃ τὴν *Πειρίαν*, διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς, δι' ἧς πρὸ ὀλίγου ἐκέρδισε τὸν στέφανον τοῦ Ὀλυμπιονίκου. Καὶ τὸ γαλλικὸν ἔθνος τείνει πρόθυμον οὗς εἰς τὸ κήρυγμα, καὶ ἐξανίσταται κατὰ τῆς πλάνης εἰς ἣν ἦτον ἕως τώρα βυθισμένον καὶ τοῦ ληθαργικοῦ εἰς ὃν ἐκυλίστο, καὶ ἀσχολεῖται πυρετωδῶς ν' ἀποκτήσῃ τὰς πανομοιότυπους ταῖς ἀρχαίαις πανηγύρευσιν του καὶ αὐτὰ, καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Σώματος ἀναστήλῃ ἐν ὑψηλῇ, ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ ἐφ' ἧς ἵσταται τῆς λατρείας τοῦ Νοῦ τὸ ἐῖδωλον.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, τί κάμνουν ἄρα γε ἐκεῖνοι οὗς θὰ ἐνόμιζέ τις ἀκριβῶς τοὺς φυσικωτέρους κληρονόμους τοῦ πνεύματος τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ, ἐκεῖνοι εἰς οὗς λογικῶς θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι μετεδόθη μετὰ τοῦ αἵματος ἀκραίφνεστέρᾳ καὶ ἐναργεστέρᾳ καὶ ἡ ἀντίληψις τῆς ζωῆς, ὅποιαν ἐννοοῦν

αὐτὴν οἱ πρῶτοι τῆς γῆς ταύτης κάτοικοι; Ἡ ἐρώ-
τησις εἶνε ὅσον λογική, ἄλλο τόσον καὶ ἀνόητος. Τί
κάμουν δύναται ν' ἀπαντήσῃ ὅλον τὸ σύστημα τῆς
παιδεύσεως ὅπερ παρεδέχθησαν, δύναται ν' ἀπαντή-
σῃ ὅλη ἡ μέχρι τῆς σήμερον ἐθνικὴ ἡμῶν κατὰ-
στασις, δύναται ν' ἀπαντήσῃ ὅλη ἡ εἰκὼν τῆς συγ-
χρόνου παρ' ἡμῖν ζωῆς. Ἐπιχειρήσας δὴθεν ἀμέσως
μόλις ἀπηλλάχῃ τῶν δεσμῶν νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς
πνευματικῆς αὐτοῦ ἀποκαταστάσεως καὶ μορφώσεως,
καὶ τοῦ ἥθους τοῦ λαοῦ τὴν διάπλασιν καὶ τὴν σωματι-
κὴν ἀγωγὴν ἔκρινεν ὡς μικρολογήματα ἀνάξια καὶ τῆς
ἐλαχίστης καὶ προσοχῆς ὁ νεώτερος ἑλληνισμός. Πρὸς
τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην ἰδίως ἐπέδειξε μέχρι τοῦδε
ὀλιγωρίαν, ἥς ὁ ἐπισειέστερος ἴσως χαρακτηριζόμενος θὰ
ἦτον ὁ τῆς παραλόγου. Τῆς παρατεταμένης πνευματι-
κῆς ὑπὸ τὸν Χριστὸν δουλείας, τῆς μακρᾶς ὑπὸ τὸν
Τούρκον παντοίας ἐξουθενώσεως τὰ στίγματα καταφαί-
νονται πασιφανῆ ἐπὶ παντὸς τοῦ βίου ἡμῶν. Ἀλλ' ὅπου
τὸ μέγεθος αὐτῶν καταφαίνεται ἐν ὅλῃ τοῦ τῆς εἰδε-
χθεία, εἶνε βεβαίως ἐν τῇ πρὸς τὸ σῶμα προπάντων
τελείᾳ περιφρονήσει, ἥτις κυριαρχεῖ ἐν αὐτῷ. Ἀπο-
τέλεσμα τοῦτου ἄμεσον καὶ ἀναπόφευκτον δὲν ἦτο
δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ ἄλλο καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ ἄλ-
λαχοῦ, παρὰ ἡ ἐπὶ ἐξήκοντα συνεχῆ ἔτη ἀλλη-
λοδιάδοχος ἕως τώρα δημιουργία γενεῶν, διανοητι-
κῶς μὲν καὶ ψυχικῶς ἐστρεβλωμένων ὡς μέλη κραθ-
βαρίτου, ἐχθρικῶς δὲ σχεδὸν διαχειρμένων καὶ πρὸς
πᾶσαν τὴν περὶ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ψυχῆς καὶ τῆς
διανοίας περιδύναμις θεραπείαν, ὡς βυζαντινοὶ ἀσκη-
ταὶ ἢ ἰνδοὶ φακίραι. Καὶ τῆς μὲν διανοητικῆς καὶ
ἠθικῆς διαστρεβλώσεως οἱ καρποὶ εἶνε αὐτόφωροι καὶ
τυχεῖς, καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ἐν τῇ φιλολογικῇ
καὶ ἐν τῇ οἰοῦσθαι ἄλλου εἶδους παρ' ἡμῖν κινή-
σει. Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ κρίνῃ ἀναλόγως καὶ περὶ τῆς
σωματικῆς ἀθλιότητος, δὲν θὰ εὕρισκεν αὐτὴν ἥττον
καταφανῆ καὶ ἀπλῶς ἂν περιήρχετο τοὺς δρόμους καὶ
τὰς πλατείας μας, καὶ ἀπεθαύμαζε τοὺς βραχεῖς κορ-
μούς, τὰ ραῖθα σκέλη ἢ τοὺς ἀσάρκους βραχίονας
τῶν ἡμετέρων νεανιῶν, τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἑλλειψί-
πασῃς πλαστικότητα καὶ εὐρυθμία, τὸ ὡς ἀνατολι-
τῶν, συρμένων ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς, βάδισμα τῶν
περιπατητῶν, τὴν σκυθρωπὴν νοχέλειαν μεθ' ἧς πάν-
τες συμπεριφερόμεθα, ἂν ἔδλεπεν ὅτι ἐν πόλει, πρω-
τεύουσα κράτους, ἀριθμοῦσα πλείονας τῶν ἑκατὸν χι-
λιάδων κατοίκων, καὶ ἥτις εἰς τοὺς καλοὺς τῆς καιροῦς
διεκρίνεται ἀκριβῶς διὰ τὴν ἀπίστευτον τῶν βαλα-
νειῶν τῆς βριθῆς, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐν μόνον
ἄξιον κάπως τοῦ ὀνόματος κατάστημα λουτρῶν ἄδη-
λον πῶς καὶ αὐτὸ ὑφίσταται, ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ἡ
κατ' οἶκον καθαριότης τῶν ἀτόμων εἶνε χρῆμα σχε-
δὸν ἄγνωστον, ἂν παρετήρει ὅτι κατὰ τὸ θέρος περὶ
τὰς ἀκτὰς τῆς οἰς υπερβαίνοντες τὴν ἄκραν τῶν ξυλί-
νων λουτήρων κλυμύνηται μόλις ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν
δακτύλων καὶ θεωροῦνται σχεδὸν ὡς ὑπερφυσικά
ὄντα, ἂν ἐκύτταξεν ὅτι μεταξὺ τῶν σηπομένων ἐπὶ
τῶν καθισμάτων τοῦ φαφενείου τοῦ Φαλήρου ἢ κυ-
λισμένων ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ μυριάδων οὔτε εἰς
αἰσθάνεται τὴν ὄρεξιν ἢ τὴν δύναμιν νὰ κρατήσῃ ἀνὰ
χεῖρας ζεῦγος κωπῶν διὰ νὰ διασχίσῃ τῆς ἀπλου-
μένης πρὸ αὐτοῦ θεσπεσίας θαλάσσης τὰ γλαυκὰ κύ-
ματα. Ἀδίκως δὲ ὅλως θὰ ἠπόρει βεβαίως διὰ τοῦτο,
ἀφοῦ δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως νὰ συμβῇ παρ' ἑθνεῖ,

ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ μόνον σκοπὸν δι-
ὸν ὁ Θεὸς ἠξίωσε ν' ἀναστήσῃ αὐτὸ πάλιν ἐπὶ τῆς
γῆς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο νὰ μορφωθῇ ὅσον τάχιστα εἰς
λαὸν ὑπαλλήλων καὶ δικηγόρων.

Τῆς καταστάσεως ταύτης ἡ παράτασις πρόδηλον
εἶνε ποῦ ἄγει ἡμᾶς ἐν λίαν προσεχεῖ μέλλοντι· φαί-
νεται δὲ ἐπ' ἐσχάτων κάπως νὰ κατενοήθῃ καὶ παρ'
ἡμῖν τοῦτο· ἄλλα δι' αὐτὸ ἀκριβῶς μελαγχολικω-
τάτην ἐχαρκτήρισαν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐν πα-
ρελθόντι φύλλου τῆς Ἑστίας ἀρθριδίου, ὡς κατα-
δεικνύουσιν τὴν κολοσσαίαν ἀντίθεσιν ὑπὸ ἑποψίαν
ζήλου καὶ ταχύτητος καὶ ἀποτελεσματικότητος καὶ
ἐργασίας μεταξὺ τῶν ἀλλαχοῦ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν
πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιχειρουμένων. Ὁ γνωρί-
ζων πῶς γίνονται ἐκεῖ τὰ πράγματα ταῦτα καὶ πῶς
ἐπιδιώκεται ἡ ἐπίτευξις τῶν, καὶ βλέπων συγχρόνως
πῶς γίνονται καὶ πῶς ἐπιδιώκονται καὶ ἐδῶ, θὰ
ἐδικαιοῦτο τῇ ἀληθείᾳ νὰ πιστεύσῃ ὅτι τίποτε ὀλι-
γώτερον δὲν ζητοῦν ἴσως καὶ δὲν προτίθενται ἐνδο-
μύχως οἱ ἐπιχειροῦντες παρ' ἡμῖν ταῦτα ἢ τὸν ἐμ-
πειρίμον καὶ τὴν ἐξουτέλειαν τῶν πρὸς αὐτὰ συνδε-
μένων ἰδεῶν. Ὁ ἀμφιβάλλων τυχὼν περὶ τοῦτου δὲν
θὰ εἶχεν ἢ νὰ παρασταθῇ εἰς τοὺς ἰδρυθέντας καὶ
παρ' ἡμῖν ἀπὸ τινος γυμναστικοὺς ἀγῶνας τῶν ἐφή-
δων, ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο νὰ κρουολογήσῃ ἐκ τῆς ψυχρό-
τητος καὶ τῆς παγερότητος μεθ' ἧς τελοῦνται, ἡω-
ρὶς κανεῖς ἐν τῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων, τῶν τιμῶν-
των διὰ τῆς παρουσίας τῶν συγχρότων παιδαγωγῶν
συλλόγων ἑορτὰς ἢ ἐπιβλαβῶν σωματείων συνεδριά-
σεις, ν' ἀξιῶσθαι ποτὲ νὰ παρασταθῇ, ὅπου οἱ πα-
ρευρισκόμενοι ὑπουργοὶ ἀνιδῶσι καὶ οἱ τασσόμενοι ἐλ-
λανοδίκαι χασμῶνται, ὅπου οἱ αὐτοὶ συνήθως ἀγω-
νισταὶ παρουσιάζονται κατ' ἑτορ, καὶ ὅπου ὡς εἰς κοι-
νὸν θέαμα προσέρχεται τὸ πλῆθος. Ἀλλ' ἐκτὸς
αὐτῶν δὲν θὰ εἶχεν ἢ ν' ἀναγινώσκῃ μόνον ἐπὶ
τινα καιρὸν τὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ βλέπῃ συστάσεις ποι-
κίλων γυμναστικῶν συλλόγων οὐδὲν κοινὸν πρὸς τὰ
ἡττὰ τοῦ τόπου ἔχοντων καὶ διαγωνιζομένων ἄλλως τε
πρὸς τὰ ρόδα κατὰ τὴν μακροδιότητα, οὐδὲ τὴν παρα-
μικρὰν δὲ σημασίαν φιλοτιμουμένων ἐν τῷ ἔθνεϊ νὰ
ἀποκτήσωσι, καὶ μὴ ἔχοντων φαίνεται καμμίαν πρὸς
πραγματικὴν ἐργασίαν ἀληθῆ ὄρεξιν καὶ ἔφρσιν, μόνον
δὲ λόγον δημιουργίας τὴν ἀνόητον καὶ ἐφήμερον ἀντι-
γραφὴν κατὰ γράμμα τῶν παρὰ τοῖς ξένοις γινομέ-
νων. Διότι καὶ αὕτη ἐμελλεν ἡμῖν ἢ ἐσχάτη κατὰ-
στάσις, καὶ εἰς αὐτὰ ἀκρότης εἰς ὅς ἄλλοι λαοί, βαρ-
βάρους εἰσέτι θεωροῦντες ἑαυτοὺς, πρὸς τὸν ἀρχαῖον
πολιτισμὸν ἐπανερχονται ῥαγδαίως καὶ αὐτὸν προσπα-
θοῦν νὰ μιμηθῶσι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἡμεῖς,
νομίζοντες φαίνεται ὅχι μόνον ἡμᾶς αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ
τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀπολίτιστους, ἀντὶ νὰ στρέφωμεν
πρὸς ἐκείνῳ τὴν ζωὴν καὶ τὸ πνεῦμα τὰ βλέμματα
ἀπαύστως, ἀγωνιῶμεν πάσῃ δυνάμει πῶς νὰ πιθη-
κίσωμεν ἀτέχνως, ἀμαθῶς καὶ γελοῖως τῶν βαρ-
βάρων τοὺς οὐίους. Τί κρίμα νὰ μὴ ζῇ σήμερον ὁ
περίεργος ἐκεῖνος ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὅστις εὐχαρί-
σται ἀνὰ πᾶσαν πρῶϊαν τοὺς θεοὺς διότι ἐγεννήθη
μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὅχι μεταξὺ τῶν βαρβάρων,
διὰ νὰ τὸν ἀκούωμεν σήμερον βλασφημοῦντα
ἀνὰ πᾶσαν πρῶϊαν τὸν Κύριον, διότι κατέταξεν αὐτὸν
μεταξὺ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων καὶ ὅχι μεταξὺ
τῶν συγχρόνων βαρβάρων!... ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ